

Straf uforholdsmæssig høj (Nr. 2 sammenholdt med Nr. 1). — Endelig kan Højesteret, hvor Anken støttes paa en eller anden bestemt Realitetsgrund, og hvor Paastanden altsaa gaar ud paa, at Tiltalte med Urette er enten domfældt eller frifundet, eller at den ham idømte Straf er enten for høj eller for lav, eller den af ham begaaede Handling urigtig karakteriseret i strafferetlig Henseende, prøve, om Straffeloven overhovedet er rigtig anvendt ogsaa i Retninger, hvorhen den paaberaabte Ankegrund ikke naaar, saavel som om der er noget aabenbart Misforhold mellem Forbrydelsen og den idømte Straf (Nr. 1). Ved denne sidste Regel maa dog følgende mærkes:

For saa vidt Sagen er indanket fra begge Sider, kan denne af Højesteret af egen Drift foretagne Prøvelse udmunde i et hvilket som helst Resultat, baade et for Tiltalte gunstigere og et for denne ugunstigere, og dette gælder, selv om Sagen kun er appelleret af en Formalitetsgrund fra Overanklagerens Side. For saa vidt derimod kun Tiltalte har anket, eller — hvad der maa stilles ganske i Klasse dermed — Overanklageren har appelleret til Fordel for Tiltalte, vil Højesteret ikke kunne benytte sin her omhandlede Myndighed saaledes, at den idømmer strengere Straf end ved Landsretsdommen, jfr. § 335, sidste Punktum. Dette sidste udelukker i øvrigt ikke Henførelse under en strengere Straffebestemmelse. Har Tiltalte f. Eks. indanket en ham for simpelt Tyveri idømt Forbedringshusstraf under Paaberaabelse af, at Straffen er uforholdsmæssig streng (§ 320 Nr. 5), vil Højesteret — for saa vidt Sagen ikke er en Nævningesag, i hvilken Erklæringen lyder paa simpelt Tyveri — i Medfør af nærværende Paragrafs Nr. 1 kunne statuere, at det i Landsretsdommen som bevist antagne Forhold rettelig bør karakteriseres som Indbrud, og den idømte Forbedringshusstraf derfor opretholdes.

Mod sætningvis ligger i Paragrafen, at Højesteret:

- 1) i Tilfælde, hvor Tiltalte er frifunden, og hvor Dommen kun paaankes af Formalitetsgrunde, overhovedet ikke kan beskæftige sig med andet end den eller de paaberaabte Rettergangsfejl, og
- 2) i Tilfælde, hvor Tiltalte er domfældt, og hvor Dommen kun paaankes af Formalitetsgrunde, ikke kan inklade sig paa nogen Prøvelse af, om Straffeloven er urigtig anvendt, for saa vidt Fejlen i saa Fald har virket til Fordel for Tiltalte, eller om den idømte Straf er uforholdsmæssig lav.

§ 335.

For saa vidt der foreligger nogen af de i § 328 omhandlede Omstændigheder, kan Højesteret selvfølgelig paa et hvilket som helst Stadium afbryde Forhandlingerne og i Stedet for at inklade sig paa Realiteten afvise Sagen.

Ved nærværende Paragrafs Slutningspunktum skal bemærkes, at den deri indeholdte Regel kan nødsage Højesteret til at gaa under vedkommende Strafferammes Minimum. En Mand er f. Eks. dømt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 × 5 Dage for Bedrageri, men appellerer denne Dom til Højesteret, der imidlertid henfører den af ham begaaede Handling som Falsk under Straffelovens § 268, hvis Minimum er 4 × 5 Dages Vand og Brød; han vil da ikke desto mindre kun kunne idømmes 2 × 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Anklagemagten bør derfor i Tilfælde, hvor et saadant Resultat kunde befrygtes, sørge for, at Sagen ogsaa paaankes til Skade for Tiltalte. — Den her givne Regel maa analogisk anvendes, hvor Sagen er indanket af Overanklageren til Fordel for Tiltalte.

Kapitel XXVIII.

Paaanke af Domme, afsagte af Underretterne.

Nærværende Kapitel har bibeholdt det i det tidligere Forslags tilsvarende Kapitel indeholdte Hovedprincip, nemlig at Appellen af Underretssager kan udstrækkes til en fuldstændig ny Prøvelse af Sagen, under hvilken Umiddelbarhedsprincippet gennemføres; saa vidt Retten finder det fornødent.

Medens saaledes nærværende Kapitel i Hovedsagen fastholder det tidligere Forslags Regler, gøres der paa den anden Side forskellige væsentlige Afgivelser med Hensyn til Enkelthederne. Disse bestaa navnlig i følgende: Adgangen til gennem Appel at bringe Spørgsmaal frem til Prøvelse for Landsretten er betydelig videre efter nærværende Udkast (jfr. dettes § 337) end efter det tidligere Forslag (jfr. dettes § 397). Man har i saa Henseende været ledet af den Betragtning, at selv den korteste Frihedsberøvelse for enhver, der hidtil er ustraffet, er en Sag af saa alvorlig Betydning, at han bør have Adgang til at bringe Spørgsmaalet frem til fornyet Prøvelse for en kollegialt sammensat Ret, samt at selv med Hensyn til professionelle